

[Socialministeren]

sonalet overhovedet kan uddannes til at klare disse ting.

Det andet hovedproblem, som jeg føler er blevet rejst her i debatten, drejer sig om prioriteringen. Jeg synes, at alle eller stort set alle har erkendt, at det ikke er muligt for os fuldt ud at tilgodese alle behov, og det er naturligvis specielt vanskeligt i en periode, hvor vores ressourcer, også uden for socialområdet, er knappe. Her bliver naturligvis prioriteringsproblemet ganske centralt.

Der er jo næsten ikke nogen gruppe, som vi ikke i ganske særlig grad burde tilgodese i større omfang, end vi har gjort indtil nu. Der har været nævnt kontanthjælpsområdet, ældreomsorgen, revalidering, børneområdet, enlige mødre, særforsorg, multihandicappede og en lang række andre områder. Og når jeg her siger, at vi gerne ville tilgodese dem alle sammen, ligger der ikke i dette nogen overfladiskhed. Jeg mener, at det virkelig er nødvendigt for os at gennemse, om der er nogle af disse områder, som i særligt omfang er nødlidende. Vi skal blot være opmærksomme på, at vi ikke kan tilgodese alle, og der vil nødvendigvis være problemer, som stadig er uløste.

Dette problem om prioritering kan jo i virkeligheden kun løses på én måde, og det er ved at arbejde henimod at gøre selve sikringssystemet mere effektivt, så den indsats, der gøres, nyttiggøres i endnu højere grad, end det har været tilfældet før.

Vejen til at sikre sådan noget er at foretage forsøgs- og udviklingsarbejde, at prøve sig frem, at lade eksperimenter blomstre, og her vil jeg gerne sige som min holdning, at en af de ting, som er nødvendige for at muliggøre sådan noget, er at sørge for, at den centrale styring af det lokale arbejde ikke bliver for stram, og at sikre, at finansieringsreglerne er hensigtsmæssige over for et sådant forsøgs- og udviklingsarbejde. Jeg vil gerne tilkendegive, at den betænkning, som foreligger fra et af fru Ritt Bjerregaard nedsat udvalg om finansieringen inden for det sociale område, efter min opfattelse er et meget interessant dokument, som måske kan være et velegnet grundlag for et bedre forsøgs- og udviklingsarbejde.

Lad mig slutte af med at sige, at der efter min opfattelse ingen færdige løsninger findes på de problemer, som vi har diskuteret her. Der er ingen færdige løsninger på problemet

om faste regler over for skøn, og der er ingen færdige løsninger på vores prioriteringsproblemer. Det farlige vil være, hvis vi tror, der er det, hvis vi tror, at vi er i stand til at lave universalløsninger én gang for alle, eller at det lader sig gøre at tage stilling til disse ting ved principielle holdninger. Det vil uvægerlig føre ind i pendulsvingninger i udviklingen, som vi har oplevet mange af. I den tid, jeg har interesseret mig for socialpolitik, gennem 25-30 år, har jeg set adskillige pendulsvingninger mellem faste ydelser og skøn, hele tiden fordi man tror, at når det går galt på det ene område, så kan man ved en principiel stillingtagen til det modsatte rette det op. Det lader sig ikke gøre. Vi bliver nødt til at arbejde med tingene, eksperimentelt, åbent, lære af praksis, og i den forbindelse har jeg været meget glad for de tilkendegivelser, der har været fra mange sider om ønske om samarbejde omkring en udvikling på området, også af nye løsninger.

Det har været nævnt, at det er en svær opgave at være socialminister, og at der har været mange gennem de sidste år. Jeg vil sige, at jeg føler det som min egen mulighed at trække på de tilkendegivelser om åbenhed og samarbejdsvilje, der er kommet fra alle sider, og jeg vil også gerne sige, at jeg vil imødekomme disse ønsker for mit vedkommende; der er ingen, jeg på forhånd vil udelukke fra et sådant samarbejde og en sådan dialog.

Askjær Jørgensen (FP):

Der er et gammelt ord, der siger, at man skal lære, så længe man lever. I dag har jeg lært, at der er nogle, der ikke opfatter betydningen af ordet kaos og kaotisk på samme måde, som jeg gør. Jeg har noteret mig, at både folk, der har det privilegium at have en høj uddannelse bag sig, og også andre lægger andet i det ord, end jeg gør.

Socialministeren erkender, at vi har en meget kompliceret sociallovgivning, og jeg tror, at alle, der har beskæftiget sig med socialpolitik, vil erkende, at der er i tusindvis af borgere, der føler sig usikre med hensyn til, hvad vores sociallovgivning egentlig går ud på, hvad der egentlig tilkommer én, og hvordan det sociale net egentlig er. Disse borgere føler, måske uberettiget, men fordi de ligesom undertegnede ikke er i stand til at se